

ההפקה מועלית כהפקת הגמר של אמיר זלוטר, במסגרת לימודי התואר השני בבימוי, בחוג לאמנות התיאטרון, אוניברסיטת תל-אביב.

החוג לאמנות התיאטרון

ראש החוג לאמנות התיאטרון: ד"ר שרון אהרונסון-להבי | עוזרת מנהלית: ליאורה טופז | מזכירת סטודנטים: דנה אורן

ראש מסלול בימוי: פרופ' אופירה הניג | ראש תכנית המצטיינים במשחק: גב' יעל קרמסקי | ראש תכנית המצטיינים בעיצוב במה, קולנוע וטלוויזיה: פרופ' מרים גורצקי-בילו | ראש מסלול שחקן-יוצר-חוקר: ד"ר דפנה בן שאול | ראש מסלול תיאטרון קהילתי וארטיביזם: ד"ר חן אלון | ע. לראש תכנית המצטיינים במשחק: דראל פורת | ע. לראש תכנית המצטיינים בעיצוב: שחר אמירי

תיאטרון האוניברסיטה

מנהל תיאטרון האוניברסיטה: פרופ' גדי רול | רכז הפקות: גיא גודורוב | מפיקה ראשית ואחראית לימודי הפקה: גליה יואלי | מנהל טכני: אלכס ולסקי | ע. מפיק וחונך הפקות: פול ממרן | מזכירת הפקות: עינת צ'אקי גואטה |

נגר: דודי אליאל - דודי בית מלאכה

תופרת: גלינה אילן

חונכי ההפקה

חונכת בימוי: פרופ' אופירה הניג | חונכת עיצוב תפאורה ותלבושות: פרופ' מרים גורצקי-בילו | חונך עיצוב תאורה: עמיר ברנר | חונך ניהול ייצור: דרור הרנזון | חונך טכני לתאורה: דן גלזר

על עיצוב התלבושות

הקונספט שלי לעיצוב התלבושות נוצר מתוך רצון לבטא על הבמה את ההתמודדות עם משבר האקלים המתרחש בעולם הבדיוני של המחזה. המשבר האקלימי יוצר מחסור במשאבים ובשל כך לעצירה בייצור של בגדים חדשים. אנשים מחפשים פתרונות אחרים עבור הלבוש שלהם ונוצר תהליך מתבקש של שימוש חוזר ומיחזור. אנשים בעולם בדיוני זה אוספים את בגדיהם מחנויות יד שניה ולובשים ומתקנים את הבגדים שברשותם במקום לצרוך בגדים חדשים. תהליך זה מתבטא בתלבושות של הדמויות בכמה אופנים ובצורה מרומזת למשל דרך תיקון וצביעה של סוודר ישן, תוספת של מכפלת במכנסים מזוג אחר, החלפת צווארון בלוי לחדש או רכיסת חולצה שהתבלתה עם ריץ' רץ' במקום כפתורים. עיצוב התלבושות מבטא פונקציונליות ואת ההיפך מאמירה אופנתית, אך יש לכל דמות אמירה אישית. המעילים ומסכות הגז שהם לובשים בכניסתם ויציאתם מהבמה מבטאים בחומריות הפלסטית ובצבעוניות הקרה שלהם את המצב המאיים ששורר בחוץ. ובאים בניגוד לבגדים החמים והרכים שהדמויות לובשות בתוך המשרד. הצבעוניות של התלבושות מבטאת תחושת אופטימיות ורצון לשמור על נורמליות בתוך המצב שהם נמצאים בו, ואת האור שהם מכניסים לעולם שזקוק לשיקום וחיזוק.

לירון ספיר, מעצבת התלבושות

על עיצוב התאורה

הדמויות במחזה מתפקדות בתוך עולם שנמצא בהכחדה, בו הן מנסות לייצר משמעות. התאורה נותנת מקום לתחושות הקשות של הדמויות ומדגישה את חיפוש המשמעות בשגרת סוף העולם שנכפתה עליהם. האור מאיר את החלל הפנימי בצורה ראליסטית כאשר מהחלונות חודר העולם שבחוץ. התאורה היא גם אקספרסיבית ומשקפת את התהליכים הפנימיים שעוברות הדמויות.
בנוסף, היא מעידה על מעבר הזמן כמעין שעון שמתנהל בצורה אנטומית כחלק מהעולם הבדיוני. התאורה עוברת תהליך מקביל לדמויות, עם התקדמות העלילה האור הולך ונעלם. ואכן גם היעדר האור בהצגה חשוב וניכר, החושך יוצר מתח בעולם שהולך ונכחד ומדגיש את ההתקרבות הפיזית והרגשית בין הדמויות.
המשרד מתפקד כחלל על-זמני. בחרנו לעשות שימוש רק בגופים ראליסטים ללא פנסי תאטרון בכל הנוגע לתאורת פנים המשרד, מה שיוצר בועה סטרילית המדמה חלל המוכר לקהל, אך בו-זמנית מנותק ובעל תחושה מנוכרת וזרה.

יותם רודין, מעצב התאורה

החוג לאמנות התיאטרון
הפקולטה לאמנויות ע"ש יולנדה ודוד כץ
אוניברסיטת תל אביב

בסיוע קרן לאונרד שך

הפקת גמר בבימוי

חושך מטומטם!

מאת: סאם סטיינר

תרגום ובימוי: אמיר זלוטר

בעיצוב תלמידי התואר השני, תכנית המצטיינים לעיצוב במה, קולנוע וטלוויזיה:

תפאורה וחלל: שחר אמירי

תלבושות: לירון ספיר

תאורה: יותם רודין

עורך סאונד: מועאד' אל-ג'ובהא

ייעוץ תנועתי: נועם הולדנגרבר

בהשתתפות:

עמית אשכנזי - ג'ואי

לילך גרופר - פרנסיס

שירה וייס - אנג'י

יאשה קריגר - ג'ון

הפקה וניהול הצגה: אסתי יודקה | ע. במאי וניהול הצגה: יוליה קידר

ניהול ייצור תפאורה: רז ינובסקי | ניהול ייצור תלבושות: נטע קנוניץ' | ניהול תאורה: עדי לביא

ע. ייצור תפאורה: לוקאס ליברמן, עתליה הר צבי | ע. ייצור תלבושות: בר גלילוב , ג'וליאנה שוראקי

ע. תאורה: רותם אשורי | הפעלת תאורה: אחינועם שיפמן, לוקאס ליברמן

הפעלת סאונד: איתי פרץ, דריה זינגר

צוות טכני: אלכסנדר סינצ'נקו, דריה זינגר, הדר כהן, חלא ראדא, לרין מרג'יה, עדן ראבוס

מורי טרומבון: גלעד קגן, דניאל הייל

תודה מיוחדת לבר יודקה על הסיוע הטכני

על עיצוב החלל

בעולם גווע, האנושות מחפשת את המשמעות כנגד כל הסיכויים. עצם הקיום של המוקד הטלפוני לתמיכה נפשית "ברייטליין" רק מחזק את המשמעות האנושית בתוך עולם של כאוס.
"ברייטליין" הוא לא מוקד חדש מהניילון. הוא לא ממוקם בקומה הגבוהה בבניין. זהו חלל מוסדי, ישן ובלוי, אך שמכיל בתוכו הרבה לב וחום אנושי. השפה העיצובית והצורנית של החלל מאפשרת שינוי בתפיסה של הצופים אותו ככל שההצגה מתקדמת. החלל הולך וסופג אליו את האור ואת החושך, את הלבד ואת היחד, וכך את המתח שבין אינטימיות לחרדה קיומית.
האמביוולנטיות החללית היא קריטית למישור העיצובי. הדמויות חוות עולם במשבר, וכאוס מאיים שחודר פנימה. המחזה נותן לנו חלון אל הרגעים האנושיים העדינים, השברירים, מלאי כעס, צחוק, אכזבה וכאב שמתרחשים בצל האסונות שבחוץ. החלל מהדהד אותם ונותן מקום למנעד הרגשי האנושי הרחב. כך, הצופים יכולים להיכנס אל המרחב הבידיוני של המחזה.
הצופים שיושבים יחד עם הדמויות במשרד, נמצאים במרחק מזערי מההתרחשות. הם ממוקמים בזוויות שונות בחלל וצופים בכל תזוזה ורגע בצורה בלתי אמצעית. הדבר הזה מחזק את הכניסה למציאות הבידיונית, את ההזדהות עם הדמויות והופך את הצופים שותפים לגורלן. צורת ההושבה מזמינה את הקהל להיות "זבוב על הקיר" הצופה במתרחש ושותף לחוויה האנושית האינטימית שמתכנסת לה בתוך המשרד.
אני טוענת שבימים אלו, נתינת מקום לתהפוכות הנפש היא אתגר ומשימה בו זמנית. בניית החלל עבור מחזה זה והכנסת הצופים אל חלל שמהות העל שלו היא נפש האדם, הופכת את עיצוב האירוע התיאטרוני הזה לרלוונטי יותר מתמיד.

שחר אמירי, מעצבת התפאורה

מאקט תפאורת ההצגה, קנה מידה 1:20

על המחזאי

סאם סטיינר (Sam Steiner) הוא מחזאי ותסריטאי ממנצ'סטר, בריטניה.

מחזה הביכורים שלו **לימונים לימונים לימונים לימונים לימונים**, זכה להצלחה בבכורה שלו בפסטיבל הפרינג' באדינבורו 2015. מאז כמה ממחזותיו הופקו על ידי תיאטראות שונים באנגליה ביניהם Manchester Royal Exchange, Soho Theatre ו Southwark Playhouse.

המחזה ***חושך מטומטם!*** (**You Stupid Darkness!**) הוצג לראשונה ב Theatre Royal Plymouth בפברואר 2019 ולאחר מכן ב Southwark Playhouse בינואר 2020.

אנושיות יפייפיה ומטומטמת

קצת קשה להאמין שהמחזה **You Stupid Darkness!** נכתב לפני פרוץ הקורונה. כבר בהוראות הבימוי הפותחות את המחזה, מצויין שהדמויות של המוקד הטלפוני הבידיוני "ברייטליין" משילות מסכות מפניהן כשהן נכנסות למשרד. אבל ראיית הנולד של המחזה הזה, בעיני, היא הרבה יותר עמוקה.

כשניגשתי לקרוא את המחזה, עמוק בתוך הסגר הראשון, ידעתי שאני עומד לקרוא מחזה על אסון אקולוגי מאיים ועולם שמתפורר. ציפיתי לקרוא מעין תמרור אזהרה שיפחיד אותי מפני הסכנות של שינויי האקלים וההתחממות הגלובלית. אולם כשקראתי את המחזה, הופתעתי לגלות סיפור אנושי שמביט באדם שמסתגל לעולם שכבר קשה להכיר ומתמודד עם עתיד לוט בערפל. המבט הזה, לדעתי, הוא מבט מרתק, מרגש, ורלוונטי להכאיב.

המציאות הבידיונית של המחזה, של עולם שמשתנה בקצב שקשה להכיל ולהסתגל אליו, הייתה נוכחת בשיא עוצמתה בחדר החזרות שלנו גם כשלא רצינו בכך. ההשקעה וההשתקעות בתוך יצירה, מתוך התכוננות ואמונה שיגיע היום שיתאסף קהל לראות אותה, ניראו למשך חלק גדול מהתהליך כמו אופטימיות תמהונית וחולמנית שאינה מחוברת למציאות. ג'ואי, הנער בן ה17 שמתנדב ב"ברייטליין", מתלבט לאורך המחזה אם יש טעם להירשם לאוניברסיטה כשהעתיד כל כך לא וודאי. כמוהו, גם אנחנו נקרענו בין האינרציה שלנו להמשיך ליצור ולחלום, לבין הקריאה הפשוטה של העיתון בבוקר שאותת לנו שהחלומות שלנו לא סבירים. הסגר השלישי שנכנס לתוקף באמצע תהליך החזרות גרם לדיבורים שלנו על הצגה וקהל להישמע אפילו יותר תמהוניים. קצת קשה להאמין שזה בסוף באמת קורה. גם בעודי כותב שורות אלה, חמישה ימים לפני הבכורה, אני לא עד הסוף מאמין. אני לא בטוח שאני יוצא מהתהליך הזה עם מוסר השכל של דבקות באופטימיות בכל מחיר, ולמרות זאת, אני יכול להגיד בוודאות שהתהליך חיזק אצלי שוב ושוב את האמונה שההצבה של האופטימיות הזו, עם סימן השאלה שלידה, על הבמה, היא חשובה מאין כמוה.

אחד הדברים המרכזיים ששבו אותי בכתיבתו של סטיינר הוא האופן שבו הוא מצליח להתבונן בארבעת האנשים האלה, מתנדבי "ברייטליין", בהתבוננות שהיא צינית ואירונית ובו בזמן מלאה בחמלה ובאהבה. המחזאי הזה לועג לדמויות שלו. הוא חושב שהן מגוחכות ופתטיות, אבל באותה הנשימה - הוא אוהב אותן עד שורש הווייתם. למען האמת, אחרי תקופה ארוכה של תרגום הטקסט, הרהור בטקסט, ובעיקר - בילוי שעות על גבי שעות איתו ועם השחקנים בחדר החזרות - גם אני התאהבתי בהן עד שורש הווייתן. בעזרתן צחקנו, קיללנו וחמלנו על המין האנושי המגוחך, האצילי, הפתטי, היפיפה והמטומטם.

אמיר זלוטר, במאי ההצגה

סקיצת התלבושות להצגה